

НАПРЯМКИ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ЩОДО ЗМІЦНЕННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО ПОТЕНЦІАЛУ

К.В. Ковтуненко к.е.н, доц., Л.П. Шацкова, асп.

Одеський національний політехнічний університет, Одеса

Впровадження у науковий вжиток поняття «інтелектуальний потенціал» стало відображенням принципово нового підходу до аналізу ринкових відносин, конкурентних переваг та лідерства підприємств, що ґрунтуються на ефективному використанні унікальних за природою нематеріальних чинників, здатних привести в дію механізм інноваційного розвитку.

Інтелектуальний потенціал – це можливості, надані інтелектуальними ресурсами у даний час і в майбутньому та можуть бути використані для вирішення якогось завдання або для досягнення певної мети [1].

Світовий досвід показує: життєвий рівень усіх верств населення, загальна соціально-економічна ситуація в країні визначаються мірою освіченості суспільства і його ставленням до інтелектуальних цінностей.

Інтелектуально-освітній рівень суспільства визначається станом інтелектуальних ресурсів, процес формування, використання та відтворення яких вимагає регулювання з боку держави. Інтелектуальні складові виступають, таким чином, як головна умова прискорення адміністративного, політичного, територіального реформування українського суспільства.

Аналіз стану державного управління розвитком окремих інтелектуальних складових виявив наявність ряду проблем. Він показав відсутність чіткого визначення інформаційних ресурсів суспільства, невідповідність стану, темпів виробництва й упровадження інформаційних технологій в Україні світовим тенденціям розвитку.

На підставі виокремлення основних складових інтелектуальних ресурсів суспільства та враховуючи фрагментарний характер державного управління розвитком інтелектуальних ресурсів в Україні, необхідно його вдосконалення за такими напрямками: державне управління знаннями; державне управління інформаційними ресурсами; державне управління людськими ресурсами.

Враховуючи стратегічну роль інтелектуальних ресурсів, державне управління знаннями, має забезпечувати інтегруючий підхід

до використання нових управлінських, маркетингових та інформаційних технологій, інноваційної активності й творчості людей. Підкреслюючи націленість інтелектуальних ресурсів на перспективу, акцентуємо увагу на необхідності підвищення ефективності використання всіх наявних ресурсів держави, одержанні кращих і більш швидких інновацій, вдосконаленні надання послуг, зниженні втрат від невикористання інтелектуальних активів. Створення чіткої і законодавчо визначеної системи підтримки і безпеки інформаційного ринку має передбачати механізм формування і розвитку національної інформаційної мережі, яка б забезпечувала одержання й обробку власного інформаційного продукту, його маркетинг і сучасні технології передачі [2].

Вироблення комплексної державної політики у сфері управління інтелектуальними ресурсами потребує виваженої інноваційної політики. Розвиток інноваційних процесів має відбуватися з урахуванням як загальнодержавних можливостей та інтересів, так і спиратись на ініціативу представників державної влади всіх рівнів. Так, зокрема, на державному рівні слід суттєво підвищити інтелектуальність державно-управлінських рішень; якісного зростання потребує творча активність управлінських команд та державних службовців. На зміну властивим для сучасної діяльності органів державної влади авторитарним, адміністративним та бюрократичним формам і методам роботи мають прийти інноваційні стилі мислення, орієнтовані на інтелектуалізацію суспільних відносин, підвищення якості та ефективності управлінської діяльності.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Гадзало А.Я. Значення інтелектуального потенціалу в умовах поглиблення євроінтеграційних процесів // Економіка АПК. – 2006. – №8. – С. 138-142.

2. Киреева О.Б. Государственное управление развитием интеллектуальных ресурсов в Украине: теоретико-методологический аспект.: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук. Дніпропетровськ. - 2006. - 20с.